

ศึกษาชีวิตความเป็นอยู่/วิถีคิดของ
คนในสังคมไทยและสังคมต่างประเทศ
จาก
" หนีตามกาลิเลโอ"

1.ชีวิตความเป็นอยู่/วิถีชีวิตของคนในสังคมไทยและ สังคมต่างประเทศ

ต่างกันเพราะคนในสังคมไทย อยู่พึ่งพาอาศัยซึ่งกัน
และกัน เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ คนไทย รักสงบอ่อนน้อมถ่อม
ตนมีน้ำใจ จนได้รับความชื่นชมจากต่างประเทศ
สังคมต่างประเทศ

สังคมต่างประเทศ ซึ่งพอสรุปได้คือความเป็นปัจเจก
บุคคลการแบ่งปันและการมองโลก นำไปสู่การเห็นแก่
ตัวจนขาดความสัมพันธ์กับสิ่งรอบตัว

2. การอยู่ร่วมกันและการปฏิบัติตามธรรมเนียมไทยและต่างประเทศ

เด็กต้องทำความเคารพผู้ใหญ่ก่อน และเมื่ออยู่กับผู้ใหญ่ ผู้ nhỏต้องให้ความเคารพ ไม่ว่าจะเป็นการนั่งด้วย เดินด้วย พูดจาด้วย รับประทานอาหารด้วย ต้องแสดงความอ่อนน้อมหรือแสดงว่าเคารพยกย่องผู้ใหญ่ ให้เกียรติผู้ใหญ่ ให้ผู้ใหญ่กระทำการใด ๆ ก่อนตนเสมอ. เมื่อไปหาผู้หนึ่งผู้ใด ธรรมเนียมไทยผู้ไปหามักจะมีขนมผลไม้หรือสิ่งใดสิ่งหนึ่งไปให้เป็นของฝาก. เมื่อไปต่างถิ่นก็เป็นธรรมเนียมไทยที่จะซื้อของฝากมาฝากผู้ที่ไม่ได้ไปด้วย

มารยาททางสังคมเริ่มจากเมื่อแรกพบ คนอังกฤษเมื่อพบกันจะใช้วิธียื่นมือขวาจับกันและเขย่ามือเล็กน้อย พร้อมพูด How do you do? หรือ Nice (Please) to meet you, my name is... ซึ่งอีกฝ่ายควรพูดตอบเช่นกัน จากนั้นเริ่มบทสนทนาด้วยเรื่องที่เกี่ยวข้องกับคนผู้นั้น เช่น หน้าที่การงาน สิ่งที่เขาเรียน สิ่งสวยงามในประเทศของเขา

สำหรับคนที่สนิทกัน ผู้ชายจะจับมือแล้ว โน้มตัว ไกล่กันคล้ายกอดแบบหลวมๆ ส่วนผู้หญิงกับผู้หญิง หรือผู้หญิงกับผู้ชาย กอดเบาๆ เอาแก้มซ้ายชนกันก่อนแก้มขวา ทำปากเหมือนจูบอากาศ หากต้องการหลีกเลี่ยงการกอด ให้รีบยื่นมือเป็นการแสดงความจำนงว่าขอจับมือทักทาย

ถ้าคนสองคนมีโอกาสดูพบกันได้บ่อยๆ ก็พูดคุยทักทายกันได้เลย คนที่อังกฤษชอบเริ่มด้วยเรื่องเกี่ยวกับดินฟ้าอากาศ เพราะอากาศเปลี่ยนแปลงบ่อยและมีผลกับชีวิตความเป็นอยู่ของผู้คนโดยตรง ส่วนการสนทนาต่อไป ก็ให้เข้าใจว่า คนส่วนใหญ่จะรู้สึกสบายๆ ที่จะพูดเรื่องใกล้ตัว เรื่องที่อยู่ในความสนใจ ความถนัด ความชอบ แต่พึงระวังว่า การถามต้องเป็นไปในลักษณะสุภาพ มีความพอดี ไม่เข้าชู้ ชอกแซก ไม่ทำให้คู่สนทนา รู้สึกอึดอัด ลำบากใจที่จะตอบ หรือคิดว่าเราเป็นพวกชอบสอดรู้สอดเห็น

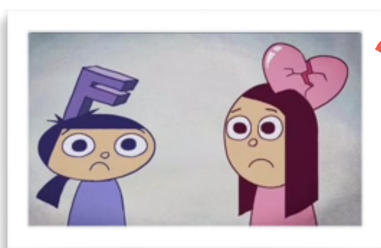
3. ความสำคัญและบทบาทของภาษาในวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน

ภาษาช่วยเปิดโอกาสเพราะทำให้สามารถติดต่อกับผู้คนได้ ยิ่งถ้าเรามีความสามารถหลายภาษา เรายังสามารถติดต่อสัมพันธ์กับผู้คนได้หลากหลาย บางครั้งการจะเปิดใจของผู้อื่น เราก็กจำเป็นต้องใช้คำพูดที่เป็นภาษาแม่ของเขา และเนื่องจากการเรียนภาษาต่างประเทศเป็นงานใหญ่ การลงทุนลงแรงจึงถูกมองว่าเป็นสัญญาณแสดงความเคารพซึ่งกันและกัน

ภาษาไม่ได้เป็นวิธีการสื่อสารเท่านั้น แต่ยังเป็นตัวแทนวัฒนธรรมที่ไต่ยีนและมองเห็นได้ ดังนั้น การเรียนภาษาจึงไม่อาจเรียนเฉพาะกฎไวยากรณ์และคำศัพท์ แต่ยังต้องเรียนรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมของภาษานั้นๆ ด้วย ซึ่งไม่จำเป็นต้องจำกัดเฉพาะวัฒนธรรมระดับสูงอย่างงานวรรณกรรม แต่เป็นวัฒนธรรมในชีวิตประจำวันและผู้คนในแต่ละประเทศว่าพวกเขาามีวิถีคิดและค่านิยมที่แตกต่างกันอย่างไร โลกเราปัจจุบันอาจกลายเป็นหนึ่งเดียวเหมือนกันหมด แต่ผู้คนยังได้รับอิทธิพลอย่างมากจากภูมิหลังวัฒนธรรมของตน ดังนั้น การรู้ภาษาจึงช่วยให้ทำงานกับเพื่อนร่วมงานต่างชาติได้ง่ายขึ้น และจะกลายเป็นเรื่องปกติมากขึ้น ในอนาคต แม้แต่ในปัจจุบัน ผู้สมัครอาจไม่โดดเด่นกว่าคนอื่น หากรู้เฉพาะภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นสิ่งที่คาดหวังในปัจจุบันอยู่แล้ว แต่หากมีความสามารถในการใช้ภาษาที่สามได้ก็จะข้อได้เปรียบกว่าคนอื่นได้

**ข้อที่4. สิ่งใดสำคัญที่สุดต่อการใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันในสังคมอย่าง
ปกติสุข**

- 1. มีจิตใจเข้มแข็ง อุปสรรคคือพลัง ถ้าเราไม่ใช่อุปสรรคเป็น
หนทางสู่ความสำเร็จ เราคงไม่ได้อะไรนอกจากปล่อยชีวิตให้ไร้
ความหมาย การรู้จักคิดการรู้จักปรับตัว รู้จักประพฤติดีปฏิบัติใน
ทางที่เสริมคุณค่าแก่ตัวเอง ทำให้ตนเองมีคุณค่า**
- 2.อ่านบางสิ่งบางอย่างเป็นแรงบันดาลใจ การอ่านจะทำให้เรามี
ท่าทีเป็นบวกในด้านความคิดและการกระทำ รู้จักใช้สติปัญญา
รู้จักพูด รอบรู้**
- 3. การให้อภัย ไม่อาฆาตพยาบาท การไม่ยอมแพ้แบบหักไม่ยอม
งอ มีแต่ทำให้ใจขุ่นมัว คนที่ไม่ยอมใครชอบเอาชนะ จะหาความ
สุขไม่มี ทางที่ดีควรแผ่เมตตา ที่คิดชั่ว ทำร้าย ก็เพราะเขาอาจโง่
เขลาและมีปมด้อย เราจะไปถือสาเขาทำไม ปล่อยไปตามกรรม
และเวรของแต่ละคน**
- 4. มีคุณธรรม คนที่มีคุณธรรม จะมีจิตใจเอื้ออาทร โอบอ้อมอารี
คนมีคุณธรรมจิตใจสบาย ไม่อิจฉาริษยาเห็นคุณค่าของคนรอบตัว
มีจิตใจเมตตา มองโลกในแง่ดี ไม่เห็นแก่ตัว**

005,029,035,038,
043,044,045

